

ANDREW CLEMENTS

Povestea frindelului

Ediția a II-a, revizuită

Ilustrații de Brian Selznick

Traducere din engleză
de Florentina Hojbotă

ARTHUR

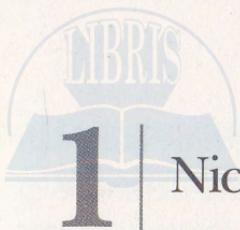

Cuprins

1. Nick	7
2. Doamna Granger.	13
3. Întrebarea	21
4. Detectivul de cuvinte	25
5. Prezentarea.	31
6. O idee măreată	43
7. Războiul pentru cuvânt	49
8. Mai puternic decât o sabie	53
9. Șah	61
10. Libertatea presei	69
11. Ediție specială! Ediție specială! Ştire senzațională!	79
12. Pe calea undelor	83
13. Pe val	97
14. În mintea lui Nick	101
15. Câștigătorul este	107

Nick la două luni

1 | Nick

Dacă cineva le-ar fi cerut elevilor și profesorilor de la Școala Elementară Lincoln să facă trei liste – cu puștii răi, cu puștii deștepți și cu puștii de treabă –, Nick Allen nu s-ar fi aflat pe niciuna dintre ele. Nick merita să fie pe o listă specială, doar a lui, și toți știau asta.

Era Nick un copil-problemă? Greu de spus. Un lucru e sigur: Nick Allen avea o grămadă de idei și știa să le folosească.

Odată, într-o treia, Nick s-a gândit să transforme clasa domnișoarei Deaver într-o insulă tropicală. Ce copil din New Hampshire nu ar vrea să fie vară în februarie? Așa că mai întâi i-a convins pe toți să facă niște palmieri mici din carton verde și maro și să-i lipească la colțul fiecarei bănci. Domnișoara Deaver le era profesoră de vreo șase luni și s-a arătat încântată.

— Ce drăguț!

A doua zi, toate fetele aveau flori de hârtie în păr și toți băieții purtau ochelari de soare și pălării de plajă. Domnișoara Deaver aplaudă și zise:

— E atât de plin de *culoare!*

A doua zi, Nick a adus o șurubelniță și a reglat termostatul clasei la 30 de grade. Toți copiii s-au schimbat în pantaloni scurți și tricouri și s-au descălțat. Iar când domnișoara Deaver a ieșit puțin din clasă, Nick a împrăștiat vreo zece căni de nisip alb pe podeaua clasei. Domnișoara Deaver a rămas din nou surprinsă, văzând cât de *creativi* pot fi elevii ei.

Numai că nisipul a ajuns în hol, iar lui Manny, îngrijitorul, nu i s-a părut deloc creativ. Și s-a dus hotărât până la cancelarie.

Directoarea a mers pe urmele dârei de nisip și, când a ajuns la capătul ei, a văzut-o pe domnișoara Deaver, stând în fața clasei și arătându-le câtorva copii cum se dansează hula, și apoi pe un băiat cu părul castaniu, dezbrăcat până la brâu, care tocmai trimitea o minge de volei pentru fileul făcut din șase tricouri legate între ele.

Excursia clasei a treia în țările calde a luat brusc sfârșit.

Dar asta nu l-a oprit pe Nick să încerce să înveselească din nou atmosfera. Școala Lincoln trebuia scoasă din amorțeală din când în când, iar Nick era persoana potrivită pentru această misiune.

Un an mai târziu, Nick a descoperit ceva fomenal: mierla. Într-o seară a văzut la televizor o emisiune în care mierla cu aripi roșii scotea un sunet ascuțit când se aprobia de ea vreun uliu sau o altă pasare periculoasă. Din cauza modului de propagare a sunetului, păsările de pradă nu știau din ce direcție se aude.

A doua zi, când citeau în tăcere, Nick s-a uitat la profesoară și a observat că nasul doamnei Avery era curbat și semăna cu ciocul unui uliu. Atunci Nick a scos un „pii“ pițigăiat, ca mierla.

Doamna Avery și-a ridicat brusc privirea din carte și s-a uitat în jur. Nu știa cine făcuse aşa, prin urmare a zis „\$sss!“ întregii clase.

Un minut mai târziu, Nick a scos același sunet, dar și mai tare. „Piiii!“ De data asta câțiva colegi au chicotit. Dar doamna Avery s-a prefăcut că nu a auzit nimic și, peste aproximativ cincisprezece secunde, s-a ridicat și s-a dus în spatele clasei.

Fără să-și ia ochii din carte și fără să se miște deloc, Nick a scos din toți rărunchii cel mai strident și mai enervant „Piiii!“ posibil.

Doamna Avery a izbucnit.

— Janet Fisk, încetează!

Janet, care stătea la patru rânduri de Nick, s-a albit toată, apoi s-a înroșit.

— Dar eu n-am făcut nimic... Pe cuvânt.

Lui Janet îi tremura vocea, ca și cum i-ar fi venit să plângă.

Doamna Avery și-a dat seama că s-a înșelat și și-a cerut scuze.

— Cineva totuși o caută cu lumânarea, a zis doamna Avery, semănând din ce în ce mai mult cu un uliu.

Nick a continuat să citească și nu a mai scos niciun sunet.

La prânz, Nick a stat de vorbă cu Janet. Îi părea rău că doamna Avery o certase. Janet stătea în același cartier cu Nick și câteodată se jucau împreună. Era bună la baseball, iar la fotbal îi întrecea pe majoritatea băieților și fetelor din școală.

— Hei, Janet, îmi pare rău că te-a certat, i-a zis Nick. E vina mea. Eu făceam aşa.

— Serios? I-a întrebat Janet mirată. Dar cum de i s-a părut doamnei Avery că sunetul venea de la mine?

Așa că Nick i-a povestit despre mierle, iar lui Janet i s-a părut foarte interesant. Pe urmă a încercat să-l imite de câteva ori și sunetele scoase de ea erau chiar mai stridente și mai pițigăiate decât ale lui Nick. A promis că nu va spune nimic nimănuia.

În tot restul anului, cel puțin o dată pe săptămână, doamna Avery a auzit un „piiii“ în timpul orelor – când un pioiu subțire, când unul și mai subțire.

Dar doamna Avery nu a aflat niciodată cine scotea sunetul acela și cu timpul a reușit să-l ignore. Dar ea tot semăna cu un uliu.

Pentru Nick, fusese un lung experiment științific – unul încununat de succes.

Și îi plăcuse și lui Janet Fisk.